

Sygn. akt I CSK 1733/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku M. M. i J. M.
przy uczestnictwie O. S.A. w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt XXVII Ca 576/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Do oceny

istnienia albo nieistnienia tych przesłanek ogranicza się badanie skargi kasacyjnej na posiedzeniu Sądu Najwyższego w przedmiocie przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Takie ograniczenie ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie jako kolejny środek zaskarżenia wykorzystywany przez strony do kontroli wydanego przez sąd orzeczenia przez sąd kolejnej, wyższej instancji.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 maja 2021 r. wnioskodawcy M. M. i J. M., po uzupełnieniu braków formalnych skargi pismem z 4 października 2021 r., oparli wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłance określonej przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, nie publ.). Tych elementów nie wykazali skarżący. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w powiązaniu z zarzutem wypełniającym podstawę skargi kasacyjnej wynika, że skarżący – wbrew zakazowi wyrażonemu w art. 398³ § 3 k.p.c. – dążą do zakwestionowania ustaleń faktycznych i prawidłowości oceny

dowodów przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy. Argumentacja ogranicza się bowiem do stwierdzenia, że „Sąd Okręgowy pomimo wielu sprzeczności wskazanych w ramach apelacji wskazał, iż ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim przyjmuje za swoje nie ustalając zupełnie czy te ustalenia były słuszne i zgodne z materiałem dowodowym znajdującym się w aktach sprawy. Skarżący wskazują, iż w ocenie Sądów doszło do zasiedzenia służebności, pomimo, iż w sprawie brak jest materiału dowodowego, który potwierdzałby stawianą tezę.” Taka ogólnikowa konstatacja jest sprzeczna z zakazem statuowanym przez art. 398³ § 3 k.p.c., zgodnie z którym podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, do czego w istocie dążą skarżący. Taka argumentacja nie wykazuje przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398² § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

[as]